

Avertizare și apoi judecată

(*Warnung, dann Gericht*)

Jeffersonville, Indiana, SUA

24 iulie 1963

„El ar fi putut să cheme zece mii de îngerii, deși unul singur ar fi putut să distrugă lumea; dar El a murit pentru tine și pentru mine.” Aceasta va fi ca o bază pentru mesajul meu de duminică dimineața „Ce a fost Hristos?”, dacă va fi voia DOMNULUI. Noi sperăm că fetele acestea vor cânta din nou cântarea aceasta duminică dimineața. Frate Wheeler, vreau să-ți spun că ai într-adevăr două fete tinere, drăguțe - îmbrăcămintea lor, fără make-up și toate acestea. Pentru mine, ele arată ca niște creștine; ele cântă și procedează întocmai. Asta este foarte bine.

I-am spus soției cu câteva zile în urmă că noi avem într-adevăr un grup de femei care arată curat. Eu prețuiesc aceasta - părul lor lung, fețele lor curate - și faptul că sunt îmbrăcate corect. Eu va admir de fiecare dată când vin aici. I-am spus Medei: „Eu aș dori să-i văd o dată pe toți împreună și să le fac o fotografie, ca să pot arăta și altor biserici cum este biserica noastră de aici, unde se exprimă aceste lucruri și sunt ascultate.” Noi suntem bucuroși. Aceasta produce ceva în noi. Noi știm că cererile noastre sunt ascultate de Dumnezeu, dacă inima noastră nu ne condamnă.

Azi dimineață, un prieten de-al meu care locuiește ceva mai departe de aici, a leșinat și salvarea l-a dus la spital. El de-abia mai trăia și s-a gândit că în câteva minute va fi mort. Ei mi-au telefonat; era în zori. M-am ridicat din pat, am îngenunchiat și am început să mă rog pentru bărbatul bătrân. Prin harul lui Dumnezeu, am fost în stare să mă pun în legătura cu duhul lui și el a venit înapoi. El s-a însănătoșit, și-a revenit și voi îl vedeți în seara aceasta cu noi, spre slava lui Dumnezeu. Este fratele bătrân Dauch; el are nouăzeci și unu de ani, deja douăzeci și unu de ani peste timpul stabilit. Dar DOMNUL este bun și plin de milă; noi suntem mulțumitori pentru aceasta.

Frate Neville, noi ne privim unul pe celălalt și eu știu că voi mai fi numai la o adunare aici, și aceasta va fi duminică. Nu vreau să-i iau

locul păstorului meu, căci eu îl ascult cu plăcere cum predică.

Eu vă spun, după ce el a predicat duminică seara, m-am dus cu fratele și sora Evans la restaurantul acela mic pentru a mânca un sandwich și i-am întâlnit acolo pe fratele și sora Sothmann. Fratele Sothmann și toți ceilalți au observat că a fost un mesaj minunat. Și eu vă spun, **toată săptămâna am trăit din acesta**. El vorbea despre struțul care se gândește că s-a ascuns dacă își bagă capul în nisip. Dar se mai vede încă mult din el. Așa este. Și noi facem așa câteodată. Noi încercăm să ne ascundem capul după ceva, în timp ce mult mai mult din noi se vede altfel. Voi știți aceasta. EL vede totul din noi; voi înțelegeți aceasta. Să prețuiți aceasta într-adevăr! Eu vorbesc cu plăcere bisericii, și eu m-am gândit că fratele Neville vă vorbește întotdeauna. Dacă sunt aici, vreau să fiu prezent în adunare. **Eu nu vreau să fiu un fățarnic și să rămân acasă dacă biserica este deschisă aici**. Eu vreau să fiu aici, pentru ca vă iubesc.

Voi știți că clima de aici nu-mi priște, întreaga regiune nu-mi priște; eu sunt alergic la aerul acesta. Când vin în contact cu aerul de aici, imediat fac o urticarie și nu există nimic ce s-ar putea face împotriva. Niciunul din familie nu se simte bine când suntem aici, căci ne-am obișnuit cu clima de altitudine mai înaltă.

Singurul lucru care mă atrage încoace sunteți voi toți, așa este, voi toți. Voi știți, eu am mulți prieteni și sunt mulțumitor pentru aceasta. Dacă aș număra toți oamenii pe care îi cunosc personal, atunci ar fi milioane din toată lumea. Cineva a aproximat că ar putea fi zece milioane de oameni pe care îi cunosc personal. Fiecare are anumite persoane la care ține în mod deosebit. Fiecare are oameni deosebiți în viața lui, la care ține. Voi știți că eu cred aceasta. Dacă nu este așa, atunci de ce este soția noastră ceva deosebit pentru noi? Așa este și cu prietenii. Este altceva, vouă vă place să vă întâlniți și să vorbiți cu ei. Există astfel de locuri retrase pe care le iubiți.

Îmi amintesc de mlaștina care era aici și pe care a fost construită biserica aceasta mică. Înainte de a fi zidită, aici era numai un lac. Din cauza aceasta face drumul acolo o curbă: pentru că mergea în jurul lacului. Acesta este teritoriul și strada merge până acolo, în fața ușii. Dar înainte a fost un lac. Eu îmi amintesc cum am venit aici pentru a căuta un loc ca să construiesc DOMNULUI o biserică. Eu eram încă

tânăr.

L-am auzit mai înainte pe acel frate tânăr și pe celălalt de acolo cum s-au rugat plini de entuziasm și m-am gândit - voi știți că și eu am fost mai demult în stare să mă rog astfel și de-abia puteam să mai respir. Apoi deveniți mai bătrâni și mai înceți, voi știți aceasta. Voi vă mai mișcați, dar numai cu viteza a doua, cum i-am spus fratelui Woods. După un timp intrați în viteza întâi - cu circa șaptezeci sau optzeci, cred eu. Dar voi știți că totuși vă mai mișcați. Ce importanța are, atâta timp cât vă mai puteți mișca? Nu mai durează mult până ajungeți acolo.

Îmi amintesc cum m-am rugat aici, în mlaștină, aici unde este acum podiumul. Aproximativ unde este acum, am bătut un țaruș în pământ, în locul unde urma să fie pus podiumul. DOMNUL Dumnezeu mi-a dat locul acesta. Desigur. Acolo, în piatra de temelie, este mărturia mea despre vedenia pe care am avut-o în dimineața când am pus această piatră. Atunci de-abia mi-am putut închipui aceasta, când El a spus: „Aceasta nu este capela ta, ci tu fă lucrarea unui evanghelist.” Când am privit încolo, am văzut înaintea ochilor întreaga lume, cerul clar, albastru și oameni care veneau de peste tot. Este acolo, în piatra de temelie. Cât de puțin m-am gândit eu că o să se întâmple, deși vedenia a spus-o. Dar niciodată nu dă greș, cumva o să se întâmple.

În săptămâna aceasta am avut multe convorbiri, pentru că duminică s-a pogorât prezența plină de har a DOMNULUI; dar eu trebuie să plec luni. Noi nu am avut încă vacanța cu copiii. Vacanța mea începe puțin mai târziu. Eu am vrut să iau copiii cu mine pentru un scurt timp, dar acum trebuie să mergă înapoi la școală. De aceea eu am crezut că săptămâna aceasta este potrivită, pentru că săptămâna viitoare trebuie să merg la adunări în Chicago.

Din cauza ungerii Duhului, mi-am zis: „Acum este timpul pentru convorbiri, acum este timpul în care pot să rezolv unele lucruri.” Eu văd că unii oameni care au fost acolo, în încăperea, sunt acum prezenți aici. Ei știu dacă DOMNUL ne-a întâlnit sau nu.

În mod deosebit, Duhul Sfânt mi-a arătat înainte să plec de acasă fiecare caz în parte care va veni: cine va fi aici și ce rugăminți va avea. Pe toți, în afară de câteva femei și o femeie din Louisville care a venit cu fetița ei aici. Eu cred că ei fac parte din biserica lui Dumnezeu din Louisville. Eu mi-am notat pe un bilețel ce cerințe vor avea, cum vor

pune întrebările și răspunsul lor. Apoi le-am spus: „Priviți! Aici este ceea ce mi-a arătat Duhul Sfânt cu câteva minute în urmă.” Eu am dat-o și am spus: „Vedeți, asta mi-a spus El înainte să veniți voi.” Pe când eram încă acasă, am știut cine va fi acolo, despre ce va fi vorba, care este poziția lor și totul - înainte de a părăsi casa.

De multe ori, când veneam pe drum spre adunare și mă rugam, am văzut rândul de rugăciune trecând prin fața mea și știam numele fiecărei persoane care va fi în rând. Așa este. Eu am știut chiar și unde vor sta în adunare, cum sunt îmbrăcați și cum arată. **Nu poți spune oamenilor toate lucrurile care îți sunt arătate.** Se întâmplă lucruri pe care nu le puteți spune. Nu este necesar să le spuneți. Eu le spun oamenilor numai lucruri despre care cred că le vor fi de ajutor, dacă DOMNUL mă obligă să le spun și vorbește: „Spune asta.” Nu vreau să spun tot ce am văzut, căci nu ar fi corect. Atunci puteți ajunge în neazuri. Trebuie să se știe prin Duhul DOMNULUI cum se procedează cu aceste lucruri.

Am avut în fața mea oameni care mi-au pus întrebări. Eu am știut exact, totuși nu le-am spus, căci am simțit că nu am voie să le spun. Voi vă amintiți, cred că a fost miercuri seara, când am predicat despre tema „Un prizonier”. Vedeți, voi vreți să-i spuneți persoanei, dar ceva spune: „Nu o face.”, Duhul spune: „Nu o face! Nu o face!” Prin dar, privesc direct spre aceasta; totuși: „Nu o face! Nu o face!” De aceea este mai bine să nu o faceți, altfel aveți greutăți cu Dumnezeu.

Noi nu am venit în seara aceasta doar ca să stăm aici. Noi vrem să auzim Cuvântul DOMNULUI. Voi ați fost în rugăciune și am avut un timp minunat aici. De fiecare dată când vin aici, aduc cu mine un caiet cu texte, căci fratele Neville este așa de generos și mă roagă mereu: „Vei face sau vei vorbi despre aceasta sau cealaltă?” Atunci mă uit aici până găsesc un text și noi începem cu aceasta.

Noi nu o știm și nu o putem spune. Voi știți că uneori veneam cu un text în minte despre care vroiam să vorbesc, și când ajungeam aici îl schimbam. Eu îmi notasem textele biblice și am spus: „Acest text îl voi folosi, eu mă voi referi la textul acesta biblic. Așa cum vin pe rând, voi spune despre aceasta sau cealaltă. Eu îmi notez de exemplu 1Corinteni5:15, 2Corinteni7:1 și Matei 28:16, etc. Când mă uit la ele știu deja ce spun textele. Dar câteodată nici nu mă refer la ele; merge

într-o altă direcție și noi nici nu o știm.

Dacă este în voia DOMNULUI, eu vreau să închei duminică dimineața aceste mici adunări pe care le-am avut până acum, cu un lucru foarte important. Veniți devreme și fiți pregătiți să rămâneți mai mult timp, poate până la ora două. Mi-am notat despre tema aceasta treizeci până la patruzeci de texte biblice. Dar dacă îmi ajută Duhul Sfânt, voi încerca să iau mesajul, să arăt poziția în care este acum și să-l prezint de la început până în timpul de astăzi.

Apoi voi pleca la Chicago, după aceea direct spre Arizona și de acolo mai departe. După câte știu, voi putea veni aici doar în vara anului următor sau dacă voi fi în trecere pe aici, căci sunt programate multe adunări. Billy pregătește totul pentru o călătorie în jurul lumii, peste ocean, care începe chiar după Crăciun. Eu sunt ocupat până în decembrie, în prima săptămână din decembrie sunt în Dallas. În ianuarie începem cu o tură completă în lume. Noi suntem ocupați cu aceasta și vrem să aflăm încotro ne va călăuzi DOMNUL. Eu le sunt foarte recunoscător oamenilor și predicatorilor, deși vorbesc foarte mult împotriva denominatiunilor lor și a lucrurilor din ele.

Din cărțile care sunt acolo în spate, știți că fratele Roy Borders se ocupă de invitații. De la Crăciun, respectiv de la începutul anului, au venit mai mult de o mie de invitații din toată lumea. Aici sunt o mie de invitații. DOMNUL trebuie să mă călăuzească pe care să le accept și ce trebuie să fac. Noi depinem de EL Nu le putem accepta pe toate; mai mult de zece invitații nu putem planifica în vară, doar dacă într-o seară suntem aici și următoarea seară dincolo. Dar ei ne roagă pentru două sau trei săptămâni, atât timp cât putem rămâne. Unii dintre ei spun: „Atât timp cât ne călăuzește DOMNUL.”, de aceea nu știm exact unde să începem și ce să facem. Noi o punem înaintea DOMNULUI și spunem: „Tată ceresc, spune-ne Tu.” Ajutați-mă și voi să ne rugăm pentru această problemă; ajutați-mă să mă rog, ca să realizăm lucrul acesta.

După ce am avut în ultima duminică serviciul de vindecare, m-am gândit ca în această duminică să prezint și să vă arăt în ce timp ne aflăm și care este triplul scop al marelui plan al lui Dumnezeu, pe care El 1-a făcut înainte de întemeierea lumii, și să-l urmărim până în timpul acesta. Eu mă ocup acum de partea a doua, caut texte biblice și le aduc

în legătura corectă.

Să ne plecăm capetele pentru un moment.

DOAMNE Isuse, Tu marele Păstor al oilor, noi ne-am adunat în seara aceasta în Numele Tău cel minunat și sfânt. Noi Te iubim, DOAMNE, și îți mulțumim pentru ora aceasta de rugăciune, pentru cântările pe care le-am cântat cu bucurie în inimile noastre; și i-am auzit bătând din palme când intrau înăuntru. Apoi am îngenunchiat cu toții și ne-am golit inimile înaintea Ta și Ți-am mulțumit pentru ceea ce ai făcut pentru noi. Noi Te-am rugat să mergi mai departe cu noi. Acum a sosit ceasul să citim Cuvântul și să le spunem oamenilor ceva despre aceasta. Călăuzește-ne în gândurile noastre, Tată, și primește slava. Vorbește în seara aceasta ceva prin noi care să ajute tuturor, să mergem de aici hotărâți în inimile noastre să-Ți slujim mai bine și să trăim mai predați ca niciodată până acum. De aceea suntem aici, DOAMNE, ca să aflăm mai mult despre Tine. Noi Te rugăm să Te desfășori prin descoperirea Cuvântului Tău în seara aceasta, ca noi să aflăm cum putem deveni creștini mai buni și cum să procedăm în aceste zile din urmă. Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Privirea mea cade pe textul de aici, din Isaia 38: Să citim: „*în vremea aceea, Ezechia a fost bolnav pe moarte. Proorocul Isaia, fiul lui Amoș, a venit la el, și i-a zis: „Așa vorbește DOMNUL: Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri, și nu vei mai trăi.’ Ezechia s-a întors cu fața la perete, și a făcut DOMNULUI următoarea rugăciune: „DOAMNE, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Ta cu credincioșie și inimă curată, și am făcut ce este bine înaintea Ta!’ Și Ezechia a vărsat multe lacrimi. Atunci Cuvântul DOMNULUI a vorbit lui Isaia astfel: „Du-te și spune lui Ezechia: Așa vorbește DOMNUL, Dumnezeul tatălui tău David: Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale. Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieții tale.’”*

Fie ca DOMNUL să ne binecuvânteze la citire. Este o temă neobișnuită pentru un mesaj scurt, cred eu. Aș vrea s-o denumesc astfel: *Dumnezeu nu-l pune pe om în fața judecării, fără să-l avertizeze mai înainte*. Noi trebuie să cuprindem în seara aceasta cadrul și baza acestui text, și anume că Dumnezeu avertizează un om înainte să-l lase să moară.

Fiecare își primește avertizarea. Poate noi spunem: „Acest om a

murit fără avertizare.” Nu, nu, nu! Dumnezeu nu face aceasta niciodată. Voi nu știți ce era în inima omului; voi nu știți ce s-a întâmplat în viața lui. Dumnezeu nu lasă un om să moară fără să-l avertizeze dinainte, fără să-l lase să afle că trebuie să se pregătească. Dumnezeu este suveran, el bate la inima fiecărui om și îi dă posibilitatea să vină. Poate el se debarasează de avertizare, dă din cap, pleacă și spune: „Ah, a fost numai un simțământ ciudat; eu voi trece peste aceasta.” Totuși, a fost Dumnezeu; a fost Dumnezeu Cel care i-a vorbit.

Dumnezeu nu lasă niciodată să vină judecata peste pământ, fără să le dea mai înainte oamenilor o avertizare. Dumnezeu nu face niciodată ceva fără să facă de cunoscut ce va face. EL îi pune pe oameni să aleagă; voi puteți să faceți ce este corect sau ce este pe dos. Vedeți, Dumnezeu nu poate să Se schimbe niciodată. Programul Lui de la început nu se poate schimba; căci El este nesfârșit, programul și planul Lui sunt desăvârșite.

Dacă El le-ar schimba, ar dovedi prin aceasta că El a mai învățat ceva; dar pentru că El este nesfârșit, nu poate să mai învețe ceva. Prima Lui decizie este pentru totdeauna desăvârșită și nu există nimic ce ar putea s-o schimbe.

Înainte ca omul să aibă vreo posibilitate să facă ceva greșit, Dumnezeu i-a dat libertatea de a accepta sau de a respinge - el putea să accepte sau nu.

Dacă este aici predicatorul, fratele Baker - eu cred că el a fost ultima dată la convorbiri - eu am primit întrebările pe care le-a scris despre sămânța șarpelui. Eu le am aici. Este aici? În momentul acesta nu-l văd nicăieri. Dar el este aici cu soția lui - un bărbat și o femeie cumsecade. Dar ei nu au putut înțelege unele lucruri despre învățătura sămânței șarpelui, au avut câteva întrebări despre ceea ce am spus eu în predică și ceea ce am spus despre graviditate. Fratele este un om drăguț, este credincios de un an sau doi și pur și simplu nu a înțeles.

Este greu când nu înțelegem. Voi trebuie să vă încredeți în Duhul Sfânt, căci Biblia aceasta este scrisă în pilde. Nu puteți să vă așezați și să o citiți ca pe un ziar. Este ascunsă. Desigur. Cum puteți să-L vedeți pe Dumnezeu ca neprihănit, dacă El a spus mai întâi în poruncile Lui către Moise: „*Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt în ceruri, sau jos pe pământ, nici de la*

vreun înger sau altceva; să nu-ți faci nici un fel de chipuri.”, și apoi i-a poruncit, în aceeași zi, să facă doi heruvimi de aur deasupra chivotului, unde era capacul ispășirii? Voi trebuie să-L cunoașteți pe Dumnezeu și natura Lui înainte să puteți înțelege Cuvântul Său. EL însuși are cheia pentru Cuvânt, El este singurul care îl poate deschide. EL este Singurul care trebuie să-l descopere.

Noi observăm că a fost întotdeauna în natura Lui să-l avertizeze pe un om de judecată, să avertizeze o națiune de judecată, etc. EL dă întotdeauna avertizarea Lui, **ca o aducere aminte că noi purtăm o răspundere**. Noi suntem răspunzători; Dumnezeu ne-a pus pe pământ cu un scop. Noi suntem răspunzători în fața Lui pentru scopul cu care ne-a pus aici. Voi ar trebui să veniți la El pentru a afla ce vrea El de la voi, ce vrea El să faceți voi.

Dacă lucrați pentru cineva, iar acesta vă dă de lucru la o fermă sau altundeva - voi nu mergeți la grajduri, vă așezați și spuneți: „Am terminat!” Vedeți, voi trebuie să mergeți acolo și să-l întrebați ce trebuie să faceți, și apoi să o faceți. **Dacă lucrați pentru cineva, atunci aflați mai întâi care sunt îndatoririle voastre.**

Dacă noi suntem aici pe pământ, ar trebui să ne adresăm Celui care ne-a pus aici și să spunem: „DOAMNE, ce vrei să fac? Ce trebuie să fac? De ce sunt aici?” Dacă trebuie să fiți casnică, spălătoareasă sau altceva - indiferent ce cere Dumnezeu de la voi, voi o faceți cât puteți de bine; indiferent cât este de puțin, voi trebuie s-o faceți. Voi spuneți: „Ei, da.” **Problema este că fiecare din noi vrea să facă lucrul celuilalt. Noi toți vrem să avem mingea pentru noi, așa cum spunem de obicei.**

Cum este, de exemplu, ceasul acesta; fiecare piesă își are locul ei. Nu fiecare poate fi arătătorul. Eu mă uit la arătător doar atunci când vreau să știu cât este de târziu. Dar dacă una din roțițe nu funcționează corect, atunci ceasul nu va arăta ora exactă.

Așa este și cu omul. Noi toți trebuie să fim la locul nostru și în armonie în trupul lui Hristos. Atunci putem vedea cât este ceasul. Lumea va privi încoace și va vedea ce este. Ei oricum sunt cu ochii pe voi. Indiferent dacă sunteți un arc mic de ceas sau un arc principal, sau indiferent ce sunteți, voi faceți totul cât puteți de bine. Noi purtăm o răspundere și trebuie să dăm socoteală într-o zi pentru aceasta. Fiecare

om de pe pământ are o răspundere și trebuie să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Mulți dintre noi sunt administratori și trebuie să dea socoteală pentru aceasta. Această răspundere a unui administrator ne este dată de Dumnezeu; nu este important ce este. Așa cum am spus cu câteva minute în urma: „O casnică trebuie să fie o casnică adevărată.” Așa este. Dacă ești fermier, atunci fii un fermier adevărat. Indiferent cu ce v-a însărcinat Dumnezeu, asupra acestui lucru sunteți administrator și voi trebuie să dați socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru aceasta, căci toate aceste lucruri trebuie făcute.

Lui Ezechia i s-a poruncit să se pregătească pentru că trebuia să se întâlnească cu Creatorul său. Ezechia a fost un împărat, un bărbat însemnat. Ați observat rugămintea lui? „*DOAMNE, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Ta cu credincioșie și inimă curată.*” Ce mărturie este aceasta pentru noi astăzi: un bărbat care umblă înaintea lui Dumnezeu!

Deși era anunțată moartea pentru bărbatul acesta, Dumnezeu Și-a schimbat totuși planul cu el, căci Ezechia vroia să mai facă ceva, iar Dumnezeu a spus că ne va da cerința inimii noastre. Timpul lui Ezechia sosise. El avea cancer sau altceva, în zilele acelea se numea abces. Dar noi știm că un abces obișnuit nu poate ucide; el se vindecă. Poate a fost cancer și s-a deschis ca un ulcer. Dumnezeu i-a vorbit lui Isaia și a spus: „Du-te acolo și spune-i că va muri.” Dar Ezechia mai trebuia să facă ceva. Dacă îl rugați pe Dumnezeu pentru ceva, atunci trebuie să aveți un motiv. Este ca și cu textul biblic pe care îl amintesc deseori: „*Chiar dacă ați zice muntelui acestuia: ,Ridică-te de aici, și aruncă-te în mare, se va face. Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi.*” Toate acestea trebuie să fie dintr-o cauză și cu un scop, altfel nu se va întâmpla. Voi nu puteți să mergeți pur și simplu acolo - mulți greșesc în aceasta - și să spuneți: „Eu vă voi arata că am credință să fac aceasta.” Așa sunteți pe dos de la început. Dumnezeu nu vă dă darurile ca să vă jucați cu ele.

Așa cum am spus nu demult: „EL nu vă arată vedenii ca să vă jucați cu ele.” Acestea nu este ceva cu care se poate juca; acestea sunt sfinte. Folosiți-vă de ele așa cum vă permite DOMNUL. Fiți prizonierul Lui. Chiar dacă vreți să-i spuneți cuiva că el este greșit și una și alta: voi tăceți până v-o spune Dumnezeu. Dacă v-o spune Dumnezeu, atunci

puteți veni cu AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Până atunci, uitați-o!

Lumea a fost avertizată astăzi exact așa ca Ezechia atunci. Ea este mereu avertizată. Biserica este avertizată. Aceste lucruri nu se potrec din întâmplare; toate acestea au o cauză.

Ezechia nu s-a îmbolnăvit întâmplător și a avut acest ulcer. Dumnezeu l-a trimis acolo pe Isaia ca să-i spună să-și pună în rânduială casa pentru că va muri. Ezechia a plâns și i-a spus lui Dumnezeu: „DOAMNE, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Ta cu credincioșie și inimă curată, Te rog lasă-mi viața cu un scop, un scop bun, un scop divin.” Dumnezeu i-a spus proorocului: „Du-te înapoi și spune-i.”

Nu este ciudat această lucruri? Ezechia era bărbatul cel mai mare din țară. Ezechia a fost un împărat și un bărbat temător de Dumnezeu. El a fost un bărbat adevărat, dacă a putut să ceară aceasta de la Dumnezeu, iar Dumnezeu nu l-a muștrat pentru aceasta. „Eu am umblat înaintea Ta cu o inimă curată.” Aceasta ne spune foarte mult.

Dumnezeu nu a spus: „Nu, Ezechia, tu nu ai făcut aceasta”; El a aprobat că așa a fost. EL a spus: „EU îți voi mai prelungi puțin viața. Eu accept rugămintea ta”, căci el a fost un bărbat neprihănit, un slujitor adevărat al DOMNULUI.

Noi credem că și noi avem dreptul să cerem ceva, dacă intenția și motivul sunt corecte.

Vedem că în anii trecuți, eu aș spune în ultimii cincisprezece sau mai mulți ani, națiunea aceasta și-a primit mereu avertizarea: „Pocăți-vă, dacă nu, veți muri!” Fiți atenți, eu am vorbit azi-dimineață, înainte de a pleca, cu soția mea. Ea spunea despre Billy Graham și soția lui, cum încearcă ei să trăiască foarte simplu. Eu am spus: „Acesta este un slujitor adevărat care primește poate două sau trei milioane pe an la evanghelizări, dar nu le reține pentru sine, ci le dă misiunii care îi folosește din nou pentru lucrare, emisiunile radio, etc. Billy primește circa douăzeci și cinci de mii pe an.”

Ea a întrebat: „Cum poate să cheltuiască douăzeci și cinci de mii pe an?”

Eu am răspuns: „El ia numai ce trebuie să aibă, nu mai mult. El trebuie să plătească pentru casa lui și toate acestea.” Eu am continuat și am spus: „Eu am mult respect față de Billy Graham, căci el are un mesaj și acest mesaj sună »**pocăiește-te**«.”

În afară de el, astăzi nu mai există nimeni în țară, atât cât știu eu, care să fie folosit de Dumnezeu cu acest mesaj așa ca Billy Graham. El are totul sub control, el stă acolo și îi cheamă pe politicieni și pe membrii bisericilor să se pocăiască. Dar el merge numai până aici.

Apoi mai este fratele Oral Roberts, un alt mare slujitor al DOMNULUI. Nu există niciunul care să se compare cu Oral Roberts. Este ca atacul unui bulldog atunci când scoate duhurile rele și cheamă Numele DOMNULUI, și produce mici mișcări sentimentale prin vindecare divină. Așa este. Există un mesager pentru penticostali.

Există un mesager pentru lumea bisericească, denominațională și rece, vedeți. Apoi priviți slujba noastră simplă, smerită, care este **„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci”**. Vedeți voi? **Ce se întâmplă prin aceasta? Mireasa este chemată afară.** EL îi cheamă afară din aceste două grupuri. EL scoate o roată dintre roți. Înțelegeți ce vreau să spun?

Dumnezeu confirmă mesajul pe care îl predică Billy Graham. Dumnezeu vindecă bolnavii prin rugăciunea lui Oral Roberts. Și Dumnezeu face lucruri care dovedesc că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. Sunt mesaje ale acestui ceas. Fiecare dintre aceste mesaje spune: „Pocăiți-vă, dacă nu, muriți!” Așa este. „Pocăiți-vă, dacă nu, veți muri!” Nu mai există nici o speranță, totul este pierdut. Lumea a fost avertizată de venirea Lui. Fiecare dintre aceste mesaje vorbește și avertizează atât biserica cât și denominațiunile, de venirea DOMNULUI Isus.

Gândiți-vă, Dumnezeu este întotdeauna în numărul trei; ca Tată, Fiu și Duh Sfânt; neprihănire, sfințire, botezul cu Duhul Sfânt; etc. EL este în numărul trei. Dumnezeu este în mesajul pocăinței către biserica nominală. Dumnezeu este în mesajul vindecării divine către biserica penticostală. Dumnezeu este în mesajul către Mireasă. Vedeți voi? Noi observăm că fiecare dintre ele este o chemare: una *încoace*, una *încolo* și una *dincolo*: Dumnezeu cheamă biserica afară din lume; El cheamă biserica din biserica nominală în mișcarea penticostală și cheamă Mireasa afară din mișcarea penticostală.

Ca la Luther, Wesley, și acum. Totul este preumbrit desăvârșit, nu este posibilă nici o greșeală. Eu am cercetat capetele, laturile, interiorul și exteriorul și cu ajutorul Scripturii am prezentat succesiunea

timpului până când am știut că este adevărul absolut, în aceasta nu este nici o greșeală. Eu sper că Dumnezeu o va impregna duminică așa de adânc în voi, încât să nu vă mai puteți îndepărta niciodată de aceasta.

Dumnezeu dă avertizarea: „Pregătiți-vă pentru judecată!” Bombele atomice stau în hangare; totul este pregătit, înainte ca Dumnezeu să lase să se întâmple aceasta, El face o chemare ca în Sodoma: „Ieșiți afară, pregătiți-vă! Ceva se va întâmpla!”

Este ca în zilele lui Noe, înainte de a trimite Dumnezeu apa pentru a distruge oamenirea care se scufunda în păcat; Isus a spus foarte clar că a fost un timp ca acesta: „Așa cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului omului.” Cum femeile își vor da frâu liber, oamenii se vor însura și mărita, vor fi mari realizări științifice, că cei învățați se vor pune de partea intelectuală, și că turma mică și smerită va sta de o parte pentru a fi pregătită să se refugieze de judecata care va veni. Și înainte să trimeată Dumnezeu judecata, El a trimis un prooroc.

Așa cum a făcut-o la Ezechia, când a spus: „Pregătește-te, căci judecata este pe cale să vină.”

EL a pregătit poporul pentru timpul acesta. Noe a pregătit oamenii; a fost o chemare plină de milă înainte să cadă judecata. .

Orașului Ninive i s-a făcut de cunoscut aceasta, înainte să-i sosească timpul. Dumnezeu a privit în jos spre Ninive și a spus: „Eu sunt scârbit de toate aceste lucruri.” Eu înțeleg aceasta, deși nu era o lume iudaică, ci o lume păgână. Atunci a fost judecat ca oraș întreg - astăzi ca o întregă națiune, căci populația s-a înmulțit. EL a spus: „Orașul acesta mare s-a dat în întregime păcatului.”

Înainte să trimeată judecata, Dumnezeu a trimis un mesaj de avertizare: „Ieșiți afară! Lăsați-vă aduși în ordine!” Observați, proorocul nu a spus altceva decât: „Încă patruzeci de zile, apoi Ninive va fi distrus.”

Câteodată este așa de greu să le spui oamenilor! Dacă proorocul nu este atent, atunci el ajunge în necaz, pentru că încercă să îndulcească avertizarea sau să încheie aici și colo unele compromisuri. **Dar un prooroc adevărat, care și-a primit însărcinarea de la Dumnezeu, nu va încheia niciodată compromisuri și va rămâne în concordanță deplină cu ceea ce i-a fost spus.**

Din cauza aceasta s-a folosit EL așa de des de duhul lui Ilie,

căci duhul acesta a împlinit întotdeauna însărcinările Sale. Vedeți voi? El a dat mai departe poruncile exact așa cum le-a primit și a fost întotdeauna un: „*Veniți înapoi la Cuvânt!*”, întotdeauna i-a adus înapoi la Cuvânt.

Noi vedem Ninive în păcat. Proorocul a ezitat pentru că era vorba despre un domeniu păgân, era o națiune păgână, un popor păgân, nu erau evrei, ci erau păgâni. Ninive a fost un port comercial internațional. Acolo era o industrie a peștelui foarte importantă; oamenii trăiau din prinderea peștilor. A fost o țară foarte păcătoasă, cu mulți bani; unde sunt mulți bani și oamenii au concepția cea mai modernă a timpului, acolo pătrunde întotdeauna păcatul și violența.

Dumnezeu se săturase de aceasta. EL avea un prooroc în țară căruia i-a spus: „Du-te la Ninive și spune-le: încă patruzeci de zile, apoi Ninive va fi distrus.”

Iona s-a gândit: „Eu voi avea greutăți.” De aceea el a vrut să fie în siguranță și s-a gândit să ia o mică vacanță și să plece la Tarsis. Dar noi observăm că mai rămăseseră doar patruzeci de zile.

Mesajul este urgent, căci timpul este aproape. Nu vă mai jucați cu alte lucruri, pentru a obține o distincție academică și să realizați ceva. Ceasul este aproape! Așa este cu oamenii de astăzi; noi încercăm să zidim școli mari și lucruri mari. O, ai milă! Dacă predicăm venirea DOMNULUI, atunci pentru ce avem nevoie de astfel de școli? Noi trebuie să ne pocăim înaintea lui Dumnezeu!

Un tânăr chinez a venit la misionarul Hudson Taylor și a spus: „DOMNUL Isus m-a umplut cu Duhul Lui. Eu sunt așa de fericit. Să aștept zece ani până îmi voi lua diploma de absolvire a seminarului teologic?”

El a răspuns: „Fiule, nu aștepta diplome. Dacă făclia ta a fost aprinsă, atunci du-te și vorbește despre aceasta. Mergi, spune-o, nu aștepta o diplomă. Tu vei fi pe jumătate ruinat înainte să-ți iei diploma.”

Dacă ea arde și altceva nu știți, atunci spuneți simplu cum a fost aprinsă. Să nu încercați să luați locul altuia sau un alt loc. Dacă știți ceva, vorbiți despre ceea ce voi ați recunoscut ca adevăr: „Așa a venit peste mine, și așa am simțit eu.” Chiar dacă nu știți mai mult decât atât, spuneți-o. Să mergem mai departe. Mesajul este urgent; timpul este aproape!

Dacă Isaia ar fi spus: „Eu voi aștepta mai întâi să văd cum evoluează ulcerul lui.”?

Vedeți, Dumnezeu i-a spus lui: „Du-te acolo și spune-i; acum, imediat.”

EL i-a poruncit lui Iona să se ducă.

Pe când el se afla acolo, pe ocean, pe marea adâncă și corabia a fost prinsă de furtună - ei au tras pânzele sus și corabia se învârtea în cerc - atunci ei s-au întrebat de ce se întâmplă acest lucru; dar nu o puteau explica. Se părea că în curând corabia se va umple cu apă. Atunci fiecare s-a rugat la dumnezeul hii. Noi observăm că Iona era în vacanță și s-a gândit că mai întâi să doarmă bine. El s-a dus poate în cabina lui din corabie, s-a așezat în pat, și-a tras picioarele sub el și a adormit. Dar ei i-au spus: „Trezește-te, tu, leneșule, și închină-te la dumnezeul tău.” Iona știa ce nu este în ordine.

Așa știe și astăzi fiecare om ce nu este în ordine. El a spus: „Totul este numai din cauza mea. Luați-mă, legați-mi mâinile și aruncați-mă în mare; atunci vor înceta greutățile acestea.” Ei au fost oarecum gentlemen și camarazi și nu au vrut să facă aceasta, dar au observat că el era un prooroc și știa despre ce vorbește. El a spus: „Eu am vrut să-mi fac mai întâi vacanța, dar DOMNUL nu vrea să-mi iau concediu. Eu trebuie să merg acolo, eu trebuie să fac un lucru. Eu am crezut că mă odihnesc puțin înainte, dar văd că trebuie să merg acolo.”

Eu pot să-mi închipui că acest pește care era pregătit în mod special, a făcut un val uriaș când s-a întors, avându-l pe Iona în stomac și s-a îndreptat spre Ninive cât a putut de repede. Dumnezeu a adus mesajul acolo într-un pește special pregătit. El s-a îndreptat spre Ninive cât a putut de repede, căci el avea mesagerul la bord și trebuia să-l ducă acolo. El s-a urcat în corabia greșită, dar Dumnezeu a avut-o pregătită pe cea corectă pentru el.

Voi știți, Dumnezeu este în stare să facă lucruri mari dacă ascultăm de El. EL va face drumuri acolo unde nu sunt. EL este calea. Când mesajul este absolut urgent, așa ca astăzi, atunci Dumnezeu pregătește o cale.

Noi am văzut-o și la Amos, atunci când am predicat despre el. Dacă vreți să citiți odată despre aceasta, ea este minunată. Citiți despre Amos în primul capitol. El este o altă preumbrire a avertizării date

înainte de a lovi judecata pentru păcat. Orașul pe care trebuia să-l avertizeze era format din iudei care se îndepărtaseră de calea originală și devenise un mare centru turistic. Eu pot să-mi închipui - așa cum am descris-o în dimineața aceea când am vorbit despre el - cum bărbatul acela cu chelie a trecut muntele, și-a mijit ochii și a văzut păcatul acestei mari națiuni și al poporului, trecându-și degetele prin barba albă. O, ce lucru! Dar nimeni nu știa de unde venea el.

Nimeni nu-i cunoaște pe acești prooroci, de unde vin, unde se duc. El s-a dus în oraș cu „AȘA VORBEȘTE DOMNUL”. „Pocăiți-vă, dacă nu, veți muri, căci Dumnezeu va distruge națiunea aceasta! EL va rade locul acesta de pe fața pământului. Voi ați făcut un tratat cu dușmanul vostru. Voi credeți că sunteți în pace cu dușmanul vostru. Dar în tot timpul acesta asirienii s-au înarmat. Voi nu puteți merge împreună, doar dacă sunteți de aceeași părere. Asta-i tot.”

Dumnezeu vrea ca noi să ne separăm. El vrea ca noi să ieșim din lume și nu să încercăm să trăim cu lumea și cu Dumnezeu; să nu încercăm să trăim după felul lumii și pentru Dumnezeu. Voi trebuie să trăiți pentru una sau pentru cealaltă; voi trebuie să credeți una sau cealaltă.

Noi observăm că acest Amos a prezis că va veni judecata peste oamenii aceia dacă nu se pocăiesc. O, cum se potrivește aceasta pentru timpul nostru! Eu cred că orașul acesta mare, dacă am voie să mă întorc încă o dată la aceasta – orașul cel mare de acolo avea o economie înfloritoare; ei aveau totul și erau prosperi. Ei credeau că sunt în voia DOMNULUI pentru că le mergea bine. Dar ei au aflat că nu totdeauna Dumnezeu este autorul bunăstării. Câteodată, când este bunăstare în biserică, oamenii se îndepărtează de El.

După câte știți. Dumnezeu a vorbit odată despre Israel și a spus: „*Atunci Eu am trecut pe lângă tine, te-am văzut tăvălită în sângele tău ... te-am scăldat în apă. te-am spălat de sângele de pe tine și te-am uns cu untdelemn.*” și a primit-o ca pe propriul Său copil. „*Și ai crescut, te-ai făcut mare, ai ajuns de o frumusețe desăvârșită ... ți-ai revărsat curviile înaintea tuturor trecătorilor, și te-ai dat lor.*” „Când ai fost săracă și nevoiașă, când erai în necaz, Mi-ai slujit Mie, dar când te-am binecuvântat și ți-am dat mult, ai plecat de la Mine.” Aici s-a dovedit aceasta.

Noi observăm că acest prooroc, Amos, a lovit puternic națiunea. El era doar un păstor. Dar noi vedem că el a lovit și le-a spus ce va veni. El le-a spus că dușmanul cu care aveau tratatul îi va distruge, dacă nu se vor pune în ordine cu Dumnezeu.

Acum observăm că și America noastră mândră nu va scăpa de mânia lui Dumnezeu. Așa cum am spus într-o zi când mă aflam aici - eu sunt sigur că a fost aici - că totul este la sfârșit. Eu nu mai pot să văd nimic pe ce s-ar mai putea zidi. Voi nu puteți zidi pe politică, ea este pierdută. Voi nu puteți zidi pe viața socială, căci este stricată. Nu există nimic pe ce ați mai putea zidi. Voi nu vă mai puteți pune speranța în ceva. „Cum este cu biserica?” Voi nu mai puteți face nimic cu biserica, ea este atât de formală; nu a mai rămas nimic, este pierdută. Ei și-au vândut dreptul de întâi născut pentru o supă de linte și sunt pregătiți pentru judecată. Duhul Sfânt a trecut prin această națiune, arătând semnele și minunile Lui; dar ei batjocoresc mereu harul Lui. Prin confirmarea Lui cea mare, El însuși confirmă și dovedește că El este Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu pentru timpul acesta. Totuși ei îl resping. Nu a mai rămas nimic. Voi nu puteți să faceți aceasta mereu cu Dumnezeu.

Noi observăm că întotdeauna El trimite mai întâi pe proorocii Lui cu o avertizare. El nu-Și schimbă felul, metoda Lui de a face lucrurile.

El nu lovește întotdeauna atunci când dă avertizarea. **Eu doresc ca voi să fiți atenți la expresia aceasta. Dumnezeu dă o avertizare, dar El nu lovește întotdeauna chiar atunci când avertizează. Ați observat aceasta? Și dacă EI nu lovește după ce a dat o avertizare, atunci proorocul este batjocorit: „Tu nu ai primit aceasta. Tu ai spus o minciună. Tu nu ai avut dreptate.”**

Același lucru i l-au spus probabil și lui Isaia. Ce credeți voi că au gândit oamenii, când el s-a dus și a proorocit mai întâi ca împăratul va muri, iar apoi s-a întors și a spus: „Nu, el va trăi.”?

Ce a fost cu Iona, care a umblat pe străzi și a spus: „Acest oraș va fi distrus în patruzeci de zile.”, și Dumnezeu nu a mai făcut-o?

Vedeți, voi trebuie să fiți atenți, Dumnezeu nu lovește întotdeauna atunci când avertizează. Și dacă se întâmplă aceasta odată, atunci proorocul este batjocorit. **Dar dacă el este un prooroc**

confirmat de Cuvântul DOMNULUI și a fost confirmat de Dumnezeu prin semne și minuni - așa cum a spus Dumnezeu că va fi confirmat un prooroc, și cum au fost bărbații aceștia - **atunci nu este cuvântul lor, ci Cuvântul lui Dumnezeu și se va împlini negreșit**. Trebuie să se împlinească dacă este Cuvântul lui Dumnezeu. Există numai un singur lucru care-l poate opri, și anume o pocăință rapidă.

Observați, Amos a trăit în așteptare să vadă împlinită proorocia lui. Amos a vorbit despre ceea ce se va întâmpla, cum Dumnezeu va da prilej sirienilor să pătrundă în oraș și să-l ocupe și cum propria lor corupție îi va înghiți. Eu privesc acum în Scriptură, și dacă am socotit corect, aceasta s-a împlinit după circa cincizeci de ani, după ce a proorocit Amos. Ce gândiți acum? A trecut o generație întreagă până s-a împlinit proorocia. Dacă citiți aici, atunci vedeți ca ceea ce a spus el s-a împlinit cuvânt cu cuvânt.

Ioan a văzut tot ce este scris în Apocalipsa; dar nu s-a împlinit în timpul lui. Dar noi vedem cum se împlinește punct cu punct.

Daniel a proorocit despre perioada care începea din timpul lui până la vremea sfârșitului. El nu a mai trăit să vadă. El i-a spus lui Daniel: „Du-te, Daniel! Ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Tu te poți odihni și vei învia pentru a-ți primi răsplata la sfârșitul zilelor.”

Vedeți, Dumnezeu nu lovește întotdeauna atunci când dă proorocii. După cum am spus, proorocia lui Amos s-a împlinit după cincizeci de ani. Dar ea s-a împlinit!

Un prooroc biblic, un prooroc adevărat, este o persoană deosebită. Nu ceva „deosebit” în comparație cu ceilalți; dar el are o însărcinare deosebită. Pentru că el are o însărcinare deosebită, trebuie să fie ceva deosebit, un pic altfel decât toți ceilalți, pentru a face aceasta.

Dumnezeu a comparat pe proorocii Săi cu vulturii. Uri vultur este o pasăre deosebită. El este numai o pasăre - dar el este o pasăre deosebită. El poate vedea mai departe decât alte păsări. Pentru a zbura mai sus, trebuie să fie în așa fel constituit ca să poată ajunge acold sus. Ce i-ar folosi să zboare așa de sus, dacă nu poate vedea ce are de făcut după ce a ajuns atât de sus? El trebuie să fie o pasăre foarte deosebită. Pe de-o parte el face parte din familia uliilor; el despică hrana cu ciocul lui. Mulți dintre ei sunt mâncători de stârvuri. Există circa patruzeci de

feluri de vulturi.

Vedeți, într-o adunare este un **păstor**, iar păstorul este o persoană deosebită. El este format în așa fel, încât poate suferi certurile oamenilor. El este purtătorul de sarcini, el este boul în „echipă”. El este un bărbat care se poate așeza dacă cineva are ceva împotriva altcuiva - el se poate așeza cu ambele familii, fără să fie de partea cuiva, poate clarifica problema și să readucă armonia. El este un păstor și știe cum trebuie să se îngrijească de toate.

Evanghelistul este un om deosebit. El este un bărbat care arde ca un meteor. El merge într-un oraș, predică mesajul lui, pleacă de acolo în altă parte. Vedeți, el este un om deosebit.

Învățătorul este un om deosebit. El se retrage sub ungherea Duhului și este în stare să ia cuvintele și să le lege prin Duhul Sfânt, astfel încât nu se poate compara cu el nici păstorul și nici evanghelistul.

Apoi observăm că **apostolul** este un om deosebit. El este cineva care ordonează totul. **El este un bărbat care este trimis de Dumnezeu pentru a aduce toate lucrurile în ordine.**

Proorocul este un bărbat deosebit. Un prooroc este un bărbat la care vine Cuvântul DOMNULUI; el este astfel construit încât subconștientul și conștientul lui sunt atât de aproape, încât el nu trebuie să doarmă pentru ca să aibă un vis. El îl vede în timp ce este treaz. Acest lucru îl poate face numai Dumnezeu. Proorocul vede doar ce se va întâmpla.

Un prooroc vede lucruri dinainte, mult timp înainte de a se întâmpla. El vede paharul mâniei umplut, înainte de a fi plin. El poate spune: „AȘA VORBEȘTE DOMNUL, Dumnezeu va distruge orașul acesta dacă nu vă pocăiți.” De ce? El este un vultur. El zboară foarte sus. El vede dinainte și vede că paharul mâniei va fi turnat. Spre aceasta privesc proorocii. El nu privește spre ceea ce se întâmplă aici, ci privește mult înainte. El vestește: „Se apropie de voi!” El poate zbura așa de sus, astfel încât poate vedea umbra aceasta. El spune: „Lumea va fi întunecată, da, într-un întuneric adânc.” El este așa de sus, soarele strălucește acolo, dar el vede venind umbra aceasta și spune ce vede. Încă nu este aici, dar se va întâmpla sigur! Așa este. Va fi aici - întuneric adânc peste oameni. El știe că vă veni, chiar dacă este la mulți ani depărtare; dar el vede.

Amos, proorocul uns al lui Dumnezeu, a văzut întunericul și judecata. El a văzut Siria intrând cu carele de război, cum scotoceau și măcelăreau poporul. El a văzut venind judecata lui Dumnezeu cu cincizeci de ani înainte de a se întâmpla. Dar vedeți, pentru că el a fost un prooroc, el a fost ridicat în Duhul și a văzut în depărtare. El a văzut paharul plin înainte de a fi plin.

Așa cum Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Urmașii tăi vor trăi patru sute de ani în țara aceasta, după aceea îi voi conduce afară cu o mână puternică; căci măsura păcatelor amoriților nu este încă plină.” Dumnezeu a știut că paharul va fi umplut. El a vorbit cu proorocul Lui și i-a spus: 'Tu vezi acolo paharul amoriților, dar măsura păcatelor nu este încă plină. Nu spune nimic acum, reține-o pentru tine; dar se va împlini. Când paharul lor va fi plin și cei patru sute de ani vor fi trecuți, îi voi alunga ca pe niște lăcuste dinaintea voastră, iar Eu îi voi așeza pe urmașii tăi în țara aceasta.’ Amin! Acesta este proorocul DOMNULUI.

Când el vorbește despre vedenia lui, indiferent dacă este despre mânie sau vindecare, împlinirea se lasă uneori așteptată; dar totuși trebuie să se îplinească, dacă el vorbește în Numele DOMNULUI. Poate că este o binecuvântare pentru voi ceea ce spune el. Poate vă vestește ceva anume, iar voi nu o puteți vedea încă și spuneți: „Cum poate fi aceasta? El mi-a spus: AȘA VORBEȘTE DOMNUL, aceasta și cealaltă se va întâmpla.’ și nu s-a întâmplat. Bărbatul acesta este fals.” Voi veți fi apoi judecați pentru că nu ați crezut. Dar totuși se va întâmpla. Trebuie să se întâmple!

„Dacă ea se lasă așteptată, atunci așteaptă; căci ea se va împlini cu siguranță.” Se va împlini.

Proorocul vede dinainte și vede ceva. El vorbește despre ceea ce vede. El nu se gândește la prezent și la felul în care arătați acum; el privește la ceea ce va fi. Dacă el spune ceva și este conform Cuvântului DOMNULUI, atunci este deja exprimat și nimic în lume nu-l mai poate opri, numai Dumnezeu însuși. Voi știți că așa este.

Observați, noi am constatat că el, ca prooroc, spune vedenia lui; câteodată sunt lucruri bune, el vorbește despre vindecarea voastră. Poate voi vă gândiți: „Nu se poate întâmpla, mie nu-mi este mai bine.” Ce cauzează aceasta? **Aceasta aduce judecățile lui Dumnezeu peste voi.** Așa este. Isus a făgăduit că vă va mântui dacă veți crede. Dacă nu

credeți, atunci nu se va întâmpla cu voi. Voi trebuie s-o primiți. **Voi trebuie să credeți. Voi trebuie să știți de unde vine, aceasta cauzează în voi credința în Dumnezeu sau în proorocul vostru.** Voi trebuie să credeți.

Noi observăm că ceea ce au spus proorocii, s-a întâmplat. Când se revarsă mânia lui Dumnezeu peste oameni, atunci numai un singur lucru mai rămâne de făcut. Dacă proorocul vestește ceea ce trebuie să se întâmple, atunci mai este numai un lucru care poate ține mâna lui Dumnezeu, și aceasta este **pocăința**. Pocăința față de Dumnezeu reține mânia Lui. Să nu așteptați, faceți-o imediat! Dacă Dumnezeu vă spune ceva, atunci faceți-o imediat!

Ezechia a fost un om bun, dar totuși Dumnezeu a spus: „Timpul tău a sosit, Ezechia, Eu trebuie să te iau acasă. EU vreau aceasta, te voi lua sus. Pregătește-ți casa.”

Când a aflat Ezechia de aceasta, a răspuns: „Eu am nevoie de cincisprezece ani pentru a-mi aduce casa în rânduială. Eu nu o pot face imediat, DOAMNE. Eu nu am timp s-o fac, eu nu o pot face, DOAMNE. Lasă-mă să mai trăiesc cincisprezece ani ca să fac lucrul acesta. Eu nu pot să-mi rânduiesc casa așa de repede.”

Vedeți, însărcinarea lui Dumnezeu suna astfel: „Pune-ți în rânduială casa.” Ezechia a răspuns: „În anul acesta nu reușesc, eu am nevoie de mai mult timp pentru aceasta. *Asta* trebuie s-o iau înapoi, *asta* trebuie să rezolv și să i-o dau bărbatului aceluia; eu am nevoie de cincisprezece ani. Cruță-mă ca s-o pot face. Acordă-mi aceasta, îngăduie-mi; mai dă-mi un pic de timp s-o fac.”

Dumnezeu a spus: „Eu voi fi îngăduitor.” Dar vedeți, el trebuia să moară cândva. El a folosit timpul acordat lui și a alunecat înapoi în timpul acesta. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dus fără să-și fi pus în rânduială casa. Așa este. Dar El i-a dat cincisprezece ani s-o rânduiască. Ce a făcut el imediat? El a spus: „DOAMNE, eu sunt așa de încet, eu am nevoie de cincisprezece ani ca să fac aceasta. Tu mi-ai poruncit să-mi rânduiesc casa. Eu nu o pot face în mai puțin de cincisprezece ani, căci eu am luat cu împrumut și trebuie să mai fac una și alta.”

El a fost un bărbat temător de Dumnezeu. Totuși Cuvântul lui Dumnezeu trebuia să se împlinescă. S-a întâmplat, deși El a amânat-o numai puțin, a ținut-o departe de el. În timpul acesta el a păcătuit. El a

spus: „Eu nu voi aduce pedeapsa asupra lui, ci îi voi lovi pe copiii lui.”
Voi cunoașteți istorisirea.

Noi observăm că o pocăință rapidă mai reține câteodată, pentru puțin timp, mânia.

În ceea ce privește Ninive, Dumnezeu a spus: „Du-te în oraș și strigă mesajul pe care ți-l voi spune Eu: „Încă patruzeci de zile, apoi Ninive va fi distrus.” O, cum s-au pocăit ei! Când l-au văzut pe prooroc venind pe stradă și l-au auzit strigând: „AȘA VORBEȘTE DOMNUL, locul acesta va fi distrus în patruzeci de zile! Locul acesta va fi distrus!”, împăratul a poruncit post și rugăciune în toată țara: „Îmbrăcați-vă în sac, puneți-vă cenușa peste voi; dar nu numai pe capul, pe trupul și carnea voastră, ci și pe animalele voastre și pe animalele câmpului. Puneți-vă în sac și cenușă.” Ce pocăință!

Dacă observăm aceasta mai de aproape, vedem că atunci când proorocul nu veghează cu atenție, nu se gândește și nu vine înaintea lui Dumnezeu, exact atunci va constata ceva; se întâmplă când el nu este atent.

Observați-l pe Isaia, el a spus proorocia și apoi s-a retras în coliba lui mică din singurătate. Când el a făcut aceasta, DOMNUL nu a vorbit direct împăratului când acesta s-a rugat. El are un mod anume de a face lucrurile: în țară era un prooroc. Cuvântul DOMNULUI vine la proorocii Lui. EL a venit acolo și a spus: „Isaia, du-te înapoi și spune-i că Eu i-am ascultat rugăciunea. Eu am înțeles că el crede că are nevoie de cincisprezece ani ca să facă aceasta. Eu i-am văzut lacrimile, căci el nu a vrut să facă un lucru rău. El a spus că are nevoie de cincisprezece ani. Du-te și spune-i că îi dau acești ani.”

De ce l-a însărcinat pe Isaia să meargă și să-i spună: „AȘA VORBEȘTE DOMNUL!” și apoi a vorbit altfel? Căci în aceasta era o schimbare și o întârziere (totuși s-a împlinit, el a murit). Când se întâmplă așa ceva, El are datoria să vină înapoi la bărbatul la care a trimis AȘA VORBEȘTE DOMNUL. EL i-a spus lui Isaia: „Du-te înapoi și spune-i.”

Iona a luat o altă poziție; s-a dus pe vârful muntelui și a spus: „Ar fi fost mai bine dacă nu aș fi fost născut.” Ah, și el a continuat tot așa! Apoi Dumnezeu a lăsat să crească un curcubete mic ca el să se răcorească puțin la umbra lui. El a spus: „Eu m-am dus acolo și ei vor

spune acum că sunt un prooroc fals.”

Dar Dumnezeu i-a spus: „Privește pe stradă în jos, privește-i, Iona! Întregul oraș s-a pocăit în sac și cenușă.”

Apoi El i-a vorbit despre curcubetele mic care s-a uscat pentru că l-a înțepat un vierme. Dacă este în voia DOMNULUI, vreau să predic într-o zi aici, în capelă, numai despre Iona. Sunt atâtea lucruri mari - acest vânt de la răsărit care a suflat - o, sunt atâtea lucruri; este pur și simplu covârșitor. Aceste lucruri scumpe sunt toate preumbriri și se potrivesc - chiar și Isus Hristos este preumbrit în ele, și toate celelalte. Desigur, fiecare rând din Biblie se referă la Isus Hristos. Aceasta este lecția noastră pentru duminică; noi vom afla, dacă este în voia DOMNULUI.

Fii atenți, există lucruri pe care le puteți spune lui Dumnezeu în sinceritate, și totuși trebuie să fii atenți.

Eu vreau să vă arăt în seara aceasta un alt Iona aici, pe platformă, într-o seară au venit aici niște oameni. Nevasta sau rudeniile sunt poate aici în seara aceasta, de aceea nu vreau să amintesc numele; sau poate știți cine este. Este un grup de oameni drăguți care vin aici de ani de zile din Kentucky. Sunt oameni drăguți, prieteni buni de-ai mei. Ei au fost prieteni adevărați de-ai mei. Dar ei făceau parte din grupul de oameni care veneau la adunare dacă era vreo trezire, și când era încheiată trezirea și trebuia dusă povara, nimeni nu voia s-o ducă. Toți copiii lor au fost de mici aici, au luat parte la lecțiile duminicale și alte lucruri.

În urmă cu patru sau cinci ani am venit într-o zi acasă. Fata tânără (care la opt ani era în căruțul cu roțile), era căsătorită și avea doi copii. Ea era aici, în spital, pe moarte. Ea era însărcinată în luna a patra sau a cincea; fătul murise și nu putea fi operată pentru că avea uremie. Ei n-au putut s-o opereze și trebuiau să lase să moară și mama. Ea era pe moarte; ea nu mai avea nici o șansă. Eu m-am dus acolo s-o vizitez, pentru că a trimis după mine. M-am dus la spital și ea era sub masca de oxigen. Eu am deschis-o puțin, am vorbit ceva cu ea și am întrebant: „Îți mai amintești de mine?”

Ea a spus: „Desigur, frate Bill, eu îmi amintesc de tine.” Eu am întrebant: „Cum este cu tine, înțelegi cât ești de bolnavă?” Ea a răspuns: „Da, de aceea te-am rugat să vii aici.” Eu am întrebant: „Cum este cu tine

și cu DOMNUL?” Ea a răspuns: „Frate Bill, eu nu sunt pregătită să merg.” Noi am îngenunchiat și ne-am rugat, mama ei și soțul ei și alte rudeni mai erau în cameră. Mama și soțul ei au început să plângă. Apoi am rugat-o să aducă totul în ordine cu Dumnezeu; ea a împlinit jurământul ei, s-a întors la Dumnezeu și i-a promis că îl va iubi dacă El o va ierta. Ei i-a părut rău că a păcătuit și de felul cum a trăit. Ea a continuat să se pocăiască și să plângă. După un timp m-am ridicat și am ieșit din clădire.

În dimineața următoare mi-au telefonat să vin din nou acolo. Acolo am aflat că în dimineața aceea au făcut un test prin care urma să se vadă cât de departe a ajuns uremia, și s-a stabilit că nu a mai rămas absolut nimic din aceasta. Ea dispăruse complet, orice urmă de uremie o părăsise. Doctorii au fost foarte iritați și au spus: „Cum poate fi așa ceva? Este ceva foarte ciudat. Noi vom face pregătirile și dacă rămâne așa până dimineața - noi îi vom da mai departe penicilină pentru a opri infecția - o vom opera și vom scoate fătul mort, înainte de a mai provoca ceva; dacă va fi în stare să suporte operația.”

Ea a fost controlată de două sau de trei ori în ziua aceea și încă o dată seara târziu. Ei nu au găsit nimic, totul era în ordine. Astfel ea a fost pregătită și scoasă de sub oxigen. Totul era bine. În dimineața următoare au vrut s-o opereze și să scoată copilul.

Eu am plecat de acolo. Nu am știut absolut nimic. DOMNUL nu mi-a spus absolut nimic despre aceasta. Voi puteți să-i întrebați pe oameni, dacă vreți. EL nu a spus ce se va întâmpla. Dar când vezi așa ceva, și pentru că s-a întâmplat aceasta, soțul ei a venit la mine și a spus: „Frate Branham, eu vreau să predau viața mea DOMNULUI Isus.”

Eu am spus: „În ordine, îngenunchiază, ia mâna soției tale și mergeți împreună prin viața aceasta.” Mama s-a întors și a spus: „Frate Branham, eu sunt aici, împreună cu copiii mei; noi am fost odată înăuntru și odată afară, aici în capelă și așa mai departe. Noi te-am auzit predicând, am venit la altar și ne-am dus înapoi.” Ea a spus: „Și eu am decăzut, frate Branham. Eu vreau să vin înapoi la DOMNUL Isus, pentru bunătatea Lui care a arătat-o față de copilul meu.” Vedeți, este foarte frumos, dar voi nu veniți din cauza aceasta la DOMNUL Isus.

Cam pe la miezul nopții sau pe la ora unu, ea a adormit Ea a

strigat și a spus: „Mamă!”

Mama a răspuns: „Da, dragă, ce dorești?”

Ea a spus: „Știi, eu sunt așa de fericită.”

Mama a spus: „Eu sunt așa de bucuroasă că tu ești fericită.”

Ea a spus mai departe: „Eu am pace cu Dumnezeu. O, ce frumos este aceasta!”

După câteva minute ea a strigat din nou: „Mamă!”

Ea a răspuns: „Da?”

Apoi ea a spus: „Eu mă duc acasă.”

Mama a răspuns: „Eu știu aceasta. Da, dragă, mâine doctorul va scoate copilul. După o zi sau două, când rănilile tale vor fi vindecate, ieși afară de aici, mergi din nou acasă și vei fi fericită, tu și soțul și copiii tăi, și vei fi o creștină trăind pentru Dumnezeu.”

Ea a spus: „Mamă, eu vorbesc despre casa cerească.”

Ea a răspuns: „Sigur, draga, vei merge la sfârșitul călătoriei tale.”

Fiica a spus: „Acesta este sfârșitul călătoriei mele.”

„Oh,” a spus mama, „ce este cu tine?”

Ea a răspuns: „Este sfârșitul călătoriei mele. Da, mamă, în câteva minute voi trece dincolo.”

Mama a crezut că ea este doar nervoasă și delirează. Ea a chemat sora care a controlat respirația. Totul era normal. Și în timp de cinci minute a trecut dincolo; ea murise.

Circa o săptămână sau două după aceasta am venit acasă. Cred că fratele Graham a ținut cuvântarea de înmormântare pentru fata aceasta. Când am venit acasă și Meda mi-a spus ca fata aceasta a murit chiar în seara aceea, nu am putut crede.

Eu am vizitat-o pe mama ei și ea a confirmat aceasta.

Eu nu știu ce m-a determinat s-o fac, dar eu am spus: „DOAMNE, Dumnezeu meu, Tu îmi ești dator o explicație, căci eu m-am dus acolo, am spus-o soțului, iar el a venit la DOMNUL după ce Tu ai făcut toate acestea pentru el; apoi ai luat viața acestei fete.” Eu am spus: „Tu îmi ești dator o explicație.”

Dacă îi spuneți lui Dumnezeu așa ceva, atunci El vă va părăsi. El nu-mi este dator mie cu nimic. Eu îi sunt dator Lui. El m-a lăsat să aștept câteva zile, știți voi. După circa trei, patru luni mă aflam afară, pe

malul râului, când DOMNUL mi-a vorbit printr-o vedenie și a spus: „Mergi acum la mama ei și spune-i următoarele: „Nu sosise timpul pentru ea cu un an în urmă, când a căzut în râu la un picnic? Ea trebuia să meargă deja atunci, dar a trebuit s-o iau acasă când a fost pregătită. Din cauza aceasta s-a întâmpnat așa, de aceea te-ai dus tu acolo.”

Eu m-am aruncat la pământ și am plâns. Eu am spus: „DOAMNE Isuse, iartă-1 pe slujitorul Tău sărman și prost. Eu nu ar fi trebuit să spun aceasta niciodată, DOAMNE.”

Apoi m-am dus la femeia aceea. Ea locuia aici, pe strada Pieții. Eu m-am dus la ea și am spus: „Eu vreau să-ți pun o întrebare.”

Ea a răspuns: „Desigur, frate Bill.”

Eu am întrebat: „Este adevărat că fata aceasta aproape că s-ar fi înecat?”

Ea a răspuns: „Așa este, frate Branham. Soțul ei și ceilalți au trebuit s-o scoată din râu. A trebuit să i se facă respirație artificială. Trebuia pompată apa afară din ea.” Ea a spus: „Ea era îmbrăcată cu o rochie. Ei au făcut un picnic. Când a trecut peste nisip, a alunecat, a căzut peste cap în apă și nu a mai putut respira. Ei nu au fost atenți la ea și au văzut-o numai atunci când a ieșit la suprafață și apoi s-a scufundat din nou; ei au fugit acolo, au prins-o și au scos-o afară.” Ea a spus: „Ea aproape că murise.”

Eu am spus: „Acesta a fost timpul ei să meargă acasă.”

Vedeți, Dumnezeu știe ce face. Poate DOMNUL mi-ar fi spus unele amănunte dacă nu aș fi avut acea atitudine: „DOAMNE, Tu îmi ești dator o explicație!” El nu vă este dator cu nimic!

Într-o seară eram într-o adunare și am auzit cum s-a rugat un evanghelist pentru o persoană bolnavă, spunând: „DOAMNE, eu îți poruncesc să vindec această persoană!” Cine poruncește lui Dumnezeu? Aceasta nu este nici măcar logic, căci Dumnezeu va face totuși ceea ce dorește El.

Poate spune lutul olarului: „De ce m-ai făcut așa?” Desigur că nu! Dacă proorocul rămâne tăcut și îl roagă pe DOMNUL pentru un răspuns, atunci răspunsul vine.

Este ca la persoana care a pus întrebarea despre sămânța șarpelui. Vedeți voi? Fiti numai atenți și nu vă grăbiți, căci Dumnezeu permite să se întâmple totul ca să le slujească celor ce-L iubesc pe

DOMNUL.

Dacă Ninive nu s-ar fi pocăit, atunci ar fi venit judecățile lui Dumnezeu peste ei. Gândiți-vă, proorocul trebuie să asculte. A fost o avertizare.

Același lucru este cu națiunea aceasta. Acum voi spuneți: „Frate Branham, în ultima duminică ai spus că nu mai este nici o speranță.” Da! De ce? Pentru că a ignorat chemarea ei. Ea trebuie să-și primească pedeapsa. Ea și-o va primi. Vine timpul când această națiune va fi distrusă. Eu am văzut-o în 1933.

Voi spuneți, sau poate vreți să spuneți: „Atunci nu s-a întâmplat.” Dar se va întâmpla! Nici Mussolini nu era atunci încă la putere; încă nu fusese construită linia-Magnot; încă nu apăruse un automobil cu formă de ou, încă nu aleseseră femeile un președinte care arăta ca un băiat de facultate; încă nu existase un președinte catolic, și toate celelalte lucruri despre care s-a spus. Aceste lucruri au fost anunțate în urmă cu treizeci de ani, dar El mi-a arătat de atunci lucruri care se vor petrece în vremea sfârșitului.

În timp ce lucrurile acestea se apropie, paharul se umple tot mai mult. Pocăința a fost predicată de Billy Graham, de Oral Roberts și de alții. Prooroci și alți bărbați au trecut prin această națiune cu semne și minuni; dar ea se afundă tot mai mult în păcat. Din cauza aceasta nu se pocăiesc ei. Pocăința oprește mânia lui Dumnezeu.

Observați, Ahab nu s-a pocăit la muștrarea lui Ilie. Dacă Ahab s-ar fi pocăit și ar fi umblat în voia lui Dumnezeu, lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Ahab a venit acolo, a luat via lui Nabot și a lăsat să fie ucis; și a făcut toate lucruri rele. Proorocul s-a dus acolo cu AȘA VORBEȘTE DOMNUL – dar ce a făcut Izabela? Ea l-a amenințat că are să-l ucidă. Ce s-a întâmplat? Proorocia lui s-a împlinit: câinii au mâncat-o și au lins sângele lui Ahab. Exact după cuvântului său. El văzuse paharul plin.

Din aceeași cauză, Mica a spus la fel. Cum ar fi putut el binecuvânta ce a blestemat Dumnezeu? Cuvântul său, proorocia lui, au fost în conformitate cu Cuvântul!

Irod nu s-a pocăit când Ioan i-a spus: „Nu este corect că ai luat nevasta fratelui tău.” El nu s-a pocăit. Dar ce a făcut el? Nevasta lui a cerut capul proorocului. Vedeți în ce mizerie a ajuns el? Vedeți ce s-a

întâmplat cu el? Până astăzi mai curge în Elveția izvorul cu apă albastră, fierbinte, ca amintire că El a fost respins. El nu s-a pocăit atunci când a fost muștrat de DOMNUL. Ioan i-a spus că indiferent de poziția lui, procuror sau împărat, trebuie să se pocăiască atunci când Dumnezeu îl cheamă, altfel mânia este asupra lui!

Eu mi-am notat cât de des este arătat acest lucru în prooroci. Din păcate noi nu avem timp, căci mi-ar mai trebui încă zece minute. Dacă nu este pocăință, atunci judecata vine sigur! Ezechia s-a pocăit. Niniive s-a pocăit.

Ahab nu s-a pocăit. Nebucadnețar nu s-a pocăit. Oamenii din timpul lui Noe nu s-au pocăit. Judecata a venit întotdeauna peste ei. Dar mai întâi El avertizează pe fiecare. Fiecare este avertizat.

Pentru că noi vedem că timpul s-a apropiat, fiecare persoană care simte că s-a dat o avertizare, să se pocăiască repede, înainte să vină mânia lui Dumnezeu.

Acum vrem să ne referim la capela-Branham. Noi am văzut lucrurile acestea și știm că este adevărul. Noi știm că este adevărul absolut. Porunca Cuvântului sună astfel: *„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele DOMNULUI Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema DOMNUL, Dumnezeuul nostru.”*

Un bărbat, pe nume Dauch, m-a întrebat nu demult: „Frate Branham, eu îmbătrânesc, eu slăbesc, sunt la vârsta de nouăzeci și unu de ani.” El a întrebat: „Crezi tu că sunt pregătit să mor? Crezi tu că sunt pregătit să plec? Crezi tu că sunt salvat?”

Eu am întrebat: „Domnule Dauch, ai fost vreodată la un doctor să fii consultat?”

El a răspuns: „Da.”

„Ce face doctorul? El are acolo o carte și el ia cartea aceasta și spune: primul lucru pe care trebuie să-l fac cu omul acesta este să-i controlez inima. El ia deci stetoscopul, îl pune în urechi și consultă inima.” Eu am spus mai departe: „Următorul lucru este să controleze tensiunea. După aceea face analiza urinei, apoi a sângelui, și toate celelalte analize. El controlează totul și dacă nu găsește nimic, atunci

mai face o verificare cu raze-Rontgen. Dacă nu poate găsi nimic, atunci el spune: „Domnule Dauch, trupește sunteți în ordine.”

Pe ce se bazează el? Pe ceea ce este scris în cartea lui de medicină; după părerea oamenilor de știință, boala se manifestă în exterior dacă ceva nu este în ordine, se va manifesta aici *așa* și dincolo *așa*, depinde de ceea ce nu este în ordine. De aceea tu ești sănătos, după câte poate vedea el.

Eu am spus: „În cazul acesta, eu voi face un consult al sufletului tău. Pentru suflet, Dumnezeu are numai un instrument, și acesta este Cuvântul. Acesta este Cuvântul Lui. Isus a spus în Ioan 5:24: „... *Cine ascultă cuvintele Mele.*” Această *ascultare* nu înseamnă să percepi un sunet. Această *ascultare* înseamnă să accepți. „Cine poate accepta Cuvântul Meu?” Amin! „El, cel care ascultă.” (Să nu stați de piatră, să nu o denumiți „nebunie” și să nu spuneți: „Aici nu este nimic, eu nu cred.”) „*Cine ascultă cuvintele Mele.*” Acesta este Cuvântul lui Isus - El este Cuvântul. Despre aceasta este vorba. „Dacă poți asculta Cuvântul Meu.”, a spus El, și crede în Cel ce M-a trimis, ai viața veșnică, și nu vii la judecată, ci ai trecut din moarte la viață.” „Amin!” Eu am întrebat: „Cum este cu bătaia inimii tale?”

El a răspuns: „Eu cred. Eu am auzit. Eu am acceptat.”

Eu am spus apoi: „Conform celor spuse de Specialistul principal, Chirurgul șef, Doctorul șef al vieții veșnice, tu ai trecut de la moarte la viață și nu vei fi condamnat.”

El a spus: „Când te-am auzit predicând despre botezul în apă în Numele lui Isus Hristos, am venit imediat după tine și tu m-ai botezat.” El a spus: „Nu mai sunt omul care am fost odată. Cu mine s-a întâmplat ceva. Mai demult nu-mi păsa de aceasta și am mers pe drumul larg, dar eu m-am schimbat și am început să merg pe calea aceasta de când am auzit. Inima mea arde zi și noapte ca să fiu mai aproape de El. Eu cred fiecare cuvânt. Eu spun „Amin” la fiecare Cuvânt. Chiar dacă mă rănește, eu vreau să fac tot ce se cere. După câte știu eu, până acum am făcut-o.”

Eu am răspuns: „Mie mi se pare că inima ta bate regulat. Eu cred că tu ești pregătit duhovnicește.”

El a întrebat: „Ce se va întâmpla când va avea loc răpirea, voi fi acolo, frate Branham?”

Eu am răspuns: „Eu nu pot să spun cine va fi acolo și cine nu.”

El a zis: „Eu aș vrea să trăiesc până la răpire, eu tare mult aș vrea s-o trăiesc.”

Eu am răspuns: „În ordine, lasă-mă să văd ce spune Cartea științei despre știința sufletului.” Eu am spus: „În 1 Tes. 4 este scris:... *noi cei vii, care vom rămânea până la venirea DOMNULUI, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuș DOMNUL, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, se vapogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe DOMNUL în văzduh.*”

Dacă ai adormit sau nu, dacă ai fost îngropat sau nu, tu totuși vei fi acolo. Nimic nu te va reține, tu vei fi acolo!” Eu am mai spus: „Frate Dauch, chiar dacă DOMNUL nu va veni până la timpul nepoților nepoților mei, tu vei fi prezent în momentul acela; tu vei fi acolo înaintea transformării lor, dacă ei vor fi acolo.” Așa este. Amin!

Așa cum există o judecată care vine, așa există și o binecuvântare care vine. În seara aceasta trebuie să privim spre una din aceste două. Voi trebuie ori să așteptați să vină mânia și distrugerea peste voi, ori să așteptați învierea și pe DOMNUL Isus. Același Dumnezeu a făgăduit și una și cealaltă. Eu sunt atât de bucuros.

Eu aștept venirea împărăției fericite de o mie de ani, iar după aceea sa revină DOMNUL nostru binecuvântat ca să-Și ia Mireasa care-L așteaptă.

O, inimii mele îi este dor și tânjește după ziua eliberării plăcute, când va reveni Isus al nostru.

Atunci păcatul și suferința, durerea și moartea acestei lumi întunecate vor fi sfârșite, în timpul domniei minunate cu Isus, în timpul celor o mie de ani de pace;

(„Atunci vom fi pentru totdeauna la DOMNUL.”)

Ceea ce a spus Dumnezeu, trebuie să se întâmple: „*Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii, și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul.*” Amin! Amin! „Ei nu vor mai face nimic rău în toată țara Mea

sfântă.” Aleluiah!

Dacă trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci moartea este înghițită de biruință. Atunci îl vom vedea așa cum este și vom avea un trup ca trupul Lui de slavă. O, ce timp se apropie de noi!

Aceiași Dumnezeu și aceiași proroci care au spus dinainte în Cuvântul lui Dumnezeu despre mânia care se va revărsa, au vorbit și despre binecuvântările care vor veni. Eu sunt așa de bucuros; Dumnezeu nu lasă niciodată să vină distrugerea peste o națiune, fără să-i avertizeze pe oameni. Dacă El face aceasta, atunci noi avem ceva care ni s-a întâmplat, și anume confirmarea semnelor din ultimele zile, marele Duh Sfânt care lucrează printre noi, care umple Biserica cu prezența Lui și confirmă Cuvântul Sau. Atunci Biserica va fi pregătită prin puterea lui Dumnezeu ca într-o zi să fie luată sus în cer. Căci este o avertizare, să ne eliberăm de tot ce ne împovărează, de păcatul care ne înconjoară atât de lesne, să alergăm cu perseverență în alergarea care ne este pusă înainte, privind spre Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre.

Dumnezeu să te binecuvânteze, Biserică! Țineți tare de mâna neschimbătoare a lui Dumnezeu. Desigur! Dacă simțiți prezența Lui, atunci îndreptați-vă spre El. Dacă este ceva greșit în inima voastră, aduceți-o în ordine. Noi nu mai avem mult timp. Venirea DOMNULUI este aproape. Îl credeți? O, nu va fi minunat acolo? Ce timp, când îi voi revedea dincolo pe luptătorii bătrâni care umblă prin paradis! O, eu aștept ceasul acesta.

Eu îmi amintesc ce a spus fratele meu despre veteranii care se întorceau de la luptele de peste ocean: „Când apărea Statuia Libertății la orizont, răniții de război erau aduși sus pe punte ca s-o poată vedea.” Când se vine cu vaporul, mai întâi se vede Statuia pentru că este așa de înaltă. „Se vedeau brațele întinse”, a spus el, „iar bărbații cădeau jos și plângeau. Acești bărbați puternici stăteau acolo, cădeau pur și simplu pe punte și începeau să plângă.” Ce era? Un semn al libertății. Tot ce iubeau ei era sub semnul acesta.

O, ce va fi atunci când voi auzi sunând în dimineața aceea vaporul cel vechi al Sionului și steagurile vor flutura, când după luptă avem biruința! Aleluiah! Când vom veni acasă, unde vor fi biruite moartea, păcatul și iadul și unde nu mai este păcat, moarte și suferință!

Eu aproape că pot auzi sirena în ceață! O, noi ne apropiem de oraș. Desigur. Vapoarele de luptă intră, vaporul vechi al Sionului își ocupă locul. Dumnezeu să ne ajute să trăim pentru ceasul acesta.

DOAMNE Isuse, noi suntem oameni care încercăm cu tot ce este în noi, să umblăm în lumina mării Tale Evangheliei, care ne spune că Tu ai murit pentru noi și ai făcut totul bine. Noi suntem așa de mulțumitori că vedem semnele venirii Tale în timpul acesta întunecat, în ceasul acesta în care trăim. O, Dumnezeule, pentru că este scrisul pe perete, DOAMNE, noi îți mulțumim că vedem și putem recunoaște că eliberarea este aproape. Noi predicăm și traversăm țara. Noi vedem că Tu faci minuni mari și Te faci de cunoscut în fiecare an, în fiecare zi. Nu trece nici un an, fără să nu fie semne supranaturale pe pământ. Noi o vedem și recunoaștem că oastea mare a lui Dumnezeu merge înainte.

O, nu este un număr mare, dar un grup puternic care are viața veșnică și despre care se spune: „*Cu Tine mă năpustesc asupra unei oști înarmate, cu Dumnezeul meu sar peste zid.* „ Nici chiar „trupa” morții nu are nici un drept asupra lor, ei vor trece simplu, vor sări peste zid din firească în supranatural, în brațele lui Dumnezeu și în marea veșnicie. DOAMNE, Dumnezeul nostru, noi îți mulțumim pentru aceasta. Noi știm că timpul este aproape.

O, Dumnezeule, eu mă rog, în cazul că este cineva aici care nu Te cunoaște, care nu a primit încă pacea - poate un glas i-a spus încet în inimă, în timp ce am vorbit în seara aceasta: „Eu simt o avertizare că nu voi mai fi mult timp aici.” O, Dumnezeule, fie ca ei să-și aducă în ordine casa. Fie ca ei să rezolve totul. Răceala să dispară - poate ei sunt creștini și au fost mult timp în mijlocul nostru și au văzut multe, dar nu le mai prețuiesc și iau lucrurile ușor, în loc să le primească adânc și sincer.

O, Dumnezeule, noi vrem să ne cercetăm singuri în seara aceasta, pentru că știm că aceste lucruri mari ne avertizează că Biserica va fi răpită în curând; îngăduie aceasta. Dacă suntem încărcăți cu păcate, necredință și trândăvie, atunci nu vom avea parte de răpire. Noi știm aceasta, DOAMNE. De aceea noi Te rugăm să lași Duhul Sfânt să ardă în noi, în inimile noastre. O, Dumnezeule, aprinde sufletele noastre cu binecuvântarea Ta. Ajută-ne să înțelegem.

Binecuvântează toți oamenii. Binecuvântează-1 pe păstorul

nostru iubit și pe soția lui. Binecuvântează diaconii și casierii și întreaga adunare. Iartă-ne păcatele noastre, vindecă bolile noastre, DOAMNE, și aprinde inimile noastre. Lasă-ne să plecăm din locul acesta cu un mesaj de avertizare, ca să le spunem oamenilor pe care-i întâlnim și care sunt în păcat: „Prietene, nu-ți este rușine să faci astfel de lucruri? Tu știi că trebuie să te întâlnești într-o zi cu Dumnezeu.” Îngăduie, DOAMNE. Eu Ți-i predau Ție acum, îți predau Ție mesajul și toate celelalte ca să lucreze împreună spre slava Ta, în Numele lui Isus Hristos. Amin!

Eu îl iubesc,
eu îl iubesc,
căci mai întâi El m-a iubit
și a răscumpărat mântuirea mea
pe crucea de pe Golgota.

Voi nu îl iubiți? Gândiți-vă la ceea ce suntem noi. Vedeți, cât de departe am ajuns pe calea aceasta, prieteni. Priviți înapoi la epoci, până în zilele lui Luther și Wesley. Vedeți unde ne aflăm noi acum; chiar în vârful piramidei, aici unde Dumnezeu a dovedit că Biblia a fost descoperită în întregime prin deschiderea celor șapte peceți. Noi mai așteptăm numai cele șapte taine de la sfârșit, venirea DOMNULUI și răpirea Bisericii care poate avea loc în noaptea aceasta.

Eu îl iubesc,
eu îl iubesc,
căci mai întâi El m-a iubit
și a răscumpărat mântuirea mea
pe crucea de pe Golgota.

În timp ce stăm liniștiți - recunoașteți voi că fiecare de aici trebuie să părăsească lumea aceasta? Știți voi că zilele oamenilor care sunt născuți din femeie, sunt puține și pline de neazuri? Știți voi că trebuie să murim pentru că suntem născuți din pomul morții care era în grădina Eden? Noi suntem roada pântecelui mamei noastre și trebuie să murim, trebuie să trecem din viața aceasta, indiferent dacă suntem tineri sau bătrâni. Dacă bărbatul cel mai bătrân sau femeia cea mai bătrână care sunt aici, mai trăiesc noaptea aceasta, atunci vor trăi mai mult timp decât mulți copii de zece-cincisprezece ani. Sute de copii vor muri în toată lumea, înainte de a veni dimineața. Depinde de ceea ce faceți acum.

Poate acesta este ultimul vostru prilej. Tânăr sau bătrân, voi puteți veni la adunare. Să nu lăsați nimic nefăcut. Fiți sinceri. Puneți fiecare păcat și alte lucruri de-o parte. Priviți direct spre fața lui Dumnezeu și puneți întrebarea: „DOAMNE, sunt după plăcerea Ta? Ce aș mai putea face, DOAMNE Isuse? După ce viața aceasta nu va mai fi, nu voi mai avea prilejul să-Ți slujesc. Acesta este singurul timp pe care-l am. DOAMNE, Dumnezeul meu, lasă-mă să aflu ce vrei să fac; dacă trebuie să merg undeva, să fac asta sau cealaltă, eu o voi face cu plăcere.”

Spunem noi aceasta cu sinceritate? O fac și cei mai tineri? O fac și cei de vârstă mijlocie? O fac cei bătrâni? O fac și tinerii? Noi trebuie să plecăm odată de aici. De unde știți voi că mâine nu vom fi deja plecați mainte să vină dimineața? Noi nu o știm. Voi spuneți: „Aceasta mă neliniștește.” Nu ar trebui. De fapt, aceasta ar trebui să vă facă foarte fericiți că știți că veți părăsi casa această ciumată și veche.

Acolo este o altă lume. Voi nu trebuie să mergeți departe. Ea este la voi. Este în jurul vostru. Dumnezeu v-a dat aici cinci simțuri ca să aveți contact cu această lume. Dar mai există și o altă lume; pentru a percepe această lume, voi nu aveți simțuri, voi nu o puteți vedea, pentru că nu aveți simțuri.

De exemplu, duminică seara am spus - eu nu știu dacă voi ați înțeles - că noi avem cinci simțuri: văzul, gustul, pipăitul, mirosul și auzul. Ce ar fi dacă nu am putea vedea și am avea numai gustul, pipăitul, mirosul și auzul, iar cineva ar primi vederea și ar spune: „Mai există încă o lume - cu soare. O, ce simțământ! Nu te mai împiedici de obstacole. Și eu vă pot spune ce este.”? Voi poate spuneți că o astfel de persoană este ne bună, căci voi nu aveți acest simț: văzul. Nimeni din cei pe care îi cunoașteți voi, nu l-a avut vreodată. Voi ați auzit despre oameni care au vorbit despre astfel de lucruri, dar voi v-ați îndoit. Dar prin acest simț noi știm că este realitate. Este un loc adevărat; este un loc pe care-l puteți vedea. Simțul vostru vă face de cunoscut aceasta.

Singurul lucru care se întâmplă cu voi când muriți, este că voi treceți numai dincolo de aceste cinci simțuri. O, slavă lui Dumnezeu! Voi primiți un alt simț. Voi trăiți atunci cu un simț mai înalt, de sute de ori mai înalt decât acestea, într-o altă viață, într-o viață unde nu mai este nici suferință și nici moarte. Lucruri despre care nu știți acum nimic, le

veți vedea clar atunci când veți trece dincolo. Voi nu înțelegeți acum, vă mai împiedicați pentru că nu aveți încă simțul acesta. Voi spuneți: „Eu am un simțământ ciudat în seara aceasta, mi se pare că este ceva. Eu aș dori să plâng sau să jubilez.” Este din cauza îngerilor DOMNULUI.

Este ca și cum cineva care nu a văzut niciodată, ar spune: „Din când în când simt ceva care este într-adevăr aici, este ca și cum ai simți căldura.” Se spune: „Este lumina de la soare.”

„Ce este lumina soarelui? Eu nu am văzut-o niciodată.” El nu a văzut-o niciodată și nu știe ce este. Vedeți, altcineva trebuie să-i spună, altcineva care o poate vedea, înțelegeți voi?

Noi trecem numai dincolo, să nu vă fie teamă de moarte. Moartea nu este altceva decât o sperietoare de ciori. Isus a biruit-o. Când i s-a apropiat sfârșitul, Pavel a spus: „Unde îți este boldul, moarte?” Unde este spaima ta? Mormântule, unde este biruința ta? Tu spui că mă ai? Eu aș vrea să te îndrum spre Ierusalim. Acolo este un mormânt gol și Cel care poate spune: „EU sunt Cel care a biruit moartea și iadul.” Și eu sunt în El, tu nu mă poți ține. Eu voi învia. O, el a spus: „*De-acum mă așteaptă cununa neprihănilor, pe care mi-o va da, în ziua aceea, DOMNUL, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.*”

Voi îl iubiți și doriți să-L vedeți venind. Voi îl așteptați. Este o poveste lungă, este o așteptare lungă. Este o poveste de dragoste. Voi de-abia puteți aștepta să-L vedeți! O, așa este. Acesta este timpul, ceasul pe care-l așteptăm. Dacă în seara aceasta nu este așa în inima ta, prietene, atunci fii atent. Fii atent, nu te lăsa înșelat de dușman. Dacă Duhul Sfânt din voi face ca voi să doriți să fiți la Cel care v-a creat, la Stăpânul vostru, atunci aceasta este o poveste de dragoste despre care nu puteți să spuneți nimănui. Așa este. Este realitate, este realitate.

Dacă primiți o avertizare și se spune: „Tu nu ești pregătit”, atunci gândiți-vă că Dumnezeu vă poate pregăti pentru ceva.

Voi nu sunteți încă pregătiți; voi spuneți: „Dacă sunt botezat cu Duhul Sfânt, atunci poate mă va lua DOMNUL cu Sine.” Nu, nu prin aceasta; voi prin aceasta sunteți pregătiți să trăiți. Voi nu sunteți pregătiți să trăiți până când nu ați primit Duhul Sfânt. Dacă ați primit Duhul Sfânt, atunci sunteți în stare să trăiți.

Înainte nu ați fost în stare să trăiți; Acesta vă pregătește.

Oamenii spun: „Eu trebuie să mă pregătesc să mor.” O, eu mă pregătesc să trăiesc! Amin. Asta este: pregătiți-vă să trăiți - să trăiți în Hristos; pentru o viață biruitoare asupra păcatului, moartii și iadului. Eu am deja biruința, El este biruința mea, și eu sunt dovada Lui. Eu sunt dovada biruinței Sale. Amin! Asta este.

Cum știți voi că L-ați primit? Eu îl am. Amin. EL mi L-a dăruit prin harul Său, eu îl simt, eu o știu. Eu văd cum se desfășoară în viața mea. M-a schimbat. Conform acestei cărți de aici, El a spus că eu voi avea viața veșnică și nu voi veni la judecată, ci am trecut de la moarte la viață, pentru că El a luat judecata mea asupra Lui. Dacă El a plătit deja prețul, atunci să nu mai încercați să mă puneți în fața judecății. EL a luat-o în locul meu, și eu am acceptat aceasta. Aleluiah!

De aceea nu mai există judecată. De aceea nu mai există moarte. **Desigur, eu voi părăsi într-o zi biserica și oamenii, dacă Isus întârzie, dar când se va întâmpla aceasta, atunci eu nu sunt mort. Eu nu pot muri, eu am viața veșnică.** Cum poți muri cu viața veșnică în tine? Eu sunt în prezența lui Dumnezeu și voi cu El în veșnicie. Amin. Aceasta atinge inima mea, aceasta mă face să încep să predic din nou. Așa este. O, El este minunat!

Nu este El minunat, minunat, minunat?
Isus, DOMNUL meu, nu este minumat?
Ochii au văzut, urechile au auzit,
ce se relatează în Cuvântul lui Dumnezeu.
Nu este minunat Isus, DOMNUL meu?

Eu iubesc mărturia: Ochii au văzut-o, urechile au auzit-o, ce este relatat în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este minunat Isus, DOMNUL nostru? O, eu îl iubesc! EL este pacea mea, viața mea, speranța mea, împăratul meu, Mântuitorul meu, Tatăl meu, mama mea, sora mea, fratele meu, prietenul meu, totul. Vedeți voi? Noi am cântat aici o cântare asemănătoare. Voi o cunoașteți. Ați auzit vreodată aceste cântări vechi? Eu sper că aparatele de înregistrat sunt închise. Mai demult, noi obișnuiam să cântam:

El este Tatăl
meu, mama mea, sora mea
și fratele meu, El este totul pentru mine,
căci El este Tatăl meu ...

Vă amintiți că am cântat aceasta? Își mai amintește cineva? O, sunt mulți ani de atunci! Atunci mai cântam și aceasta:

Eu știu că a fost sângele ...

Vă amintiți de cântarea aceasta veche? Ce am mai cântat?

O, voi nu vreți să vegheați cu Mine nici măcar un ceas ...

Fratele de culoare, Smith, ședea întotdeauna aici, în colț. Eu i-am ascultat cu plăcere pe oamenii de culoare. Eu ședeam acolo, strigam și plângeam, scuturam mașina mea și săream în jurul ei. Toți băteau din palme.

O, voi nu vreți să vegheați cu Mine (să ai ritmul oamenilor de culoare - voi știți că nimeni nu poate cânta așa ca ei, să știți.) în timp ce Eu... O, eu am stat aici și am spus: „O, Dumnezeule!” Ca băiat de douăzeci și cinci de ani fugeam în jurul mașinii, jubilam și-L slăveam pe Dumnezeu în felul acesta. O, ce timp a fost acesta! Aceasta a fost la început, când Dumnezeu a început să lucreze în mijlocul oamenilor. Astăzi am devenit o biserică tare; nu mulți la număr, dar puternici în Duhul. Amin! Ce minunat!

Atunci am mai cântat o cântare - eu îmi amintesc că s-a întâmplat în Chattanooga, Tennessee. Nu, nu a fost în Chattanooga, ci în Memphis, când m-am întâlnit cu o femeie de culoare, după cum știți, care stătea la poartă. Voi m-ați auzit povestind despre aceasta. Voi o cunoașteți. Fiul ei avea o boală venerică. Ea avea o cămașă bărbătească în jurul capului și era întinsă pe bancă. DOMNUL a oprit avionul acolo și nu a permis să zboare mai departe; eu am fost chemat la îmbarcare, dar Duhul Sfânt a spus: „Fă o plimbare scurtă și mergi pe drumul *acesta* în jos.” Eu m-am dus acolo, am cântat încet, doar pentru mine și m-am gândit: „Avionul va pleca în curând.”

El îmi spunea mereu: „Mergi mai departe, mergi mai departe.” A fost la începutul slujbei mele.

Am văzut o căsuță mică din lemn și acolo stătea o soră bătrână sprijinită de gard. Semăna cu una din femeile acelea bătrâne de pe pachetul pentru clătite: avea fălci mari, grase, părul ei era legat cu cămașa; ea era aplecată peste poartă și eu cântam cântarea aceasta mică. Eu am uitat cum se numește cântarea, a fost una din cântările de laudă.

Eu încetasem să cânt când m-am apropiat și am ajuns lângă ea. Ea stătea acolo și lacrimile îi curgeau în jos, pe fălcile grase; eu așa fi

îmbrățișat-o cu plăcere. Ea a spus: „Bună dimineața, parson (predicatorule).”

Eu am întrebat: „Ce ai spus, mătușă?”

Ea a răspuns: „Eu am spus: „Bună dimineața, parson”

Eu am întrebat: „De unde ai știut că sunt predicator?” Voi știți că oamenii din sud numesc un predicator ‚parson’. Eu am spus: „De unde ai știut că sunt predicator?” Ea a răspuns: „Am știut că vei veni.” Eu am întrebat din nou: „Tu ai știut că voi veni?” și m-am gândit: „Deci aici este.”

Ea a răspuns: „Desigur. Ai citit vreodată în Biblie despre sulamita, predicatorule?” „Da, mătușă,” am spus eu, „eu am citit despre ea.” Ea a răspuns: „Eu am fost o astfel de femeie; eu L-am rugat pe DOMNUL să-mi dea mie și soțului meu un fiu pe care să-l cresc pentru El. El a împlinit-o și ne-a dat un fiu. Eu l-am crescut și el a fost un băiat cumsecade. El a ajuns într-un anturaj prost, predicatorule, și a primit o boală grea. El este acolo, înăuntru, pe moarte. El este acolo de două zile pe moarte. El nu și-a mai revenit de două zile. Doctorul a fost aici și a spus: ‚El nu poate trăi mai departe, el va muri.’ Este o boală venerică. Eu nu pot vedea că băiatul meu va muri așa. Eu m-am rugat toată noaptea. Eu am spus: ‚DOAMNE, eu am fost o femeie ca sulamita, dar unde este Elisei al Tău?’

Ea a spus: „După aceea m-am dus la culcare și am visat că stăteam aici, la poarta aceasta și te-am văzut pe tine venind pe stradă, cu pălăria într-o parte pe cap.” Ea a spus: „Mai este numai un singur lucru: tu ar trebui să mai ai o valiză.”

Eu am răspuns: „Am lăsat-o în hotelul Peabody.”

Ea a spus: „Eu am știut că tu vei avea o valiză.” Apoi ea a mai zis: „Băiatul meu este pe moarte.”

Eu am spus: „Numele meu este Branham.”

Ea a răspuns: „Eu sunt bucuroasă să te salut, parson Branham.” Eu am spus: „Eu mă rog pentru bolnavi. Ai auzit vreodată de slujba mea?”

„Nu, eu nu cred că am auzit vreodată. Nu vrei să intri?” Apoi eu am intrat. Acest băiat mare era acolo. Eu am încercat să spun ceva despre vindecarea divină, dar ea nu avea interes. Ea voia să-l audă pe băiat zicând că este salvat și este pregătit să meargă acasă; și Dumnezeu

l-a salvat.

Circa un an mai târziu, l-am văzut ca șofer de taxi la gară. Cum face DOMNUL lucrurile!

După ce am venit înapoi - avionul urma să plece la ora șapte, dar acum era deja nouă și jumătate. Eu am luat un taxi și m-am dus înapoi. Chiar când am intrat, am auzit anunțul: „Ultima chemare pentru avionul numărul cutare.” DOMNUL a oprit avionul până m-am dus să mă rog pentru băiat. Asta este.

Eu am încercat să-mi amintesc de cântarea: „Unul dintr-aceia.” Asta este. O, cum a sunat aceasta și am bătut din palme. (Fr. Branham cântă toată cântarea.)

Nu sunteți bucuroși? Noi vrem să ne dăm mâinile în timp ce cântăm. Ce ziceți? Noi vrem s-o facem.

(Fr. Branham cântă.)

Slavă DOMNULUI! Amin! Noi suntem simpli, ca și copiii, noi nu avem nimic formal. Dumnezeu este fără formalitate. Așa este? Desigur! (Fr. Branham cântă.)

Sunteți într-adevăr bucuroși, încât puteți s-o spuneți? Ridicați numai mâna și spuneți: „Slavă DOMNULUI!” Eu sunt așa de bucuros că sunt unul dintr-aceia. Eu sunt așa de bucuros.

DOAMNE, Dumnezeul meu, eu sunt așa de bucuros. „Unul dintr-aceia, unul dintr-aceia.” Eu sunt așa de bucuros că sunt unul dintre ei. O, Dumnezeule, ajută-ne să fim aceasta. Ajută-ne să lăsăm lumina să lumineze, DOAMNE, în timp ce călătorim spre Sion. Îngăduie aceasta, Tată. În Numele lui Isus, îți predăm viața noastră spre a fi în slujba Ta. Amin. Amin.

(Fr. Branham cântă.)

O, nu vă curățește aceasta? Iubiți aceste cântări vechi? Mie îmi plac mai mult decât celelalte cântări; aceste cântări vechi, bune, adânci. O, eu mă simt așa de bine, pur și simplu bine, și sunt fericit atunci când cânt. Eu mă simt așa, încât aș putea să jubilez.

(Fr. Branham cântă.)